

szó emberről vagy állatról. Az egészséges szellemben nevelt, megfelelően szocializált fekete terrier sosem él vissza fizikai fölényével a gyengébbekkel szemben. Még a legnagyobb kanok is türelemmel viselik, hogy a nagymama arrébb hessegesse őket, vagy megadóan tűrik, hogy a gyermekek a szőrükbe kapaszkodva, hátukon lovagolva játszadozzanak. Fekete terrieres körökben egyáltalán nem ritka, hogy felnőtt kanokat is különösebb gond nélkül együtt tartanak, sőt a kisebb belvillongások kezelésére akár egy strandpapucs fenyegető meglobogtatása is elegendő a gazda részéről. Nyilván nem véletlen, hogy Oroszországban az esetek többségében 3-4 fekete terriert tartanak együtt emeletes házakban...

A „fekete lovag” fejlett konfliktuskezelő-képességgel rendelkezik, és nagyvonalúan felül tud emelkedni a pitiáner hepciáskodásokon. Olyannyira elkötelezett pacifista, hogy a közelében kirobbanó verekedésekbe is csak „hivatásos rendfenntartóként” avatkozik bele, és igyekszik szétválasztani a vitapartnereket. Nagy ritkán, ha véletlenül maga keveredik csetepatéba, megelégszik a vetélytárs leszorításával, nem tép, gyilkol.

A félreismert óriás

Már-már zavarbaejtően intelligens fajta a fekete terrier, szinte gondolkodik. Többek közt ezért sem alkalmas munkakutya-sportra, ahol leginkább az agyonyakorolt figurák elemeiből fel-

épített kúrt kell a legprecízebben végrehajtani, s a lényeg a formai kivitelezésén van. Ezzel szemben a fekete terrier számára a lényeg a feladat elvégzése, nem pedig annak kivitelezése jelenti. Egész egyszerűen nem érti, miért jobb nikkelbolhaként a gazda bal oldalához ülni, és tekintetét annak szemébe fúrni, mint komótosan – félig persze kényelmesen nekidőlve – a gazdi cipőjére csüccsenni, majd mosolyogva az arcába lihegni. Egyébként sem kimért temperamentumában, sem fizikai adottságaiban nem igazán felel meg a modern sportkutyázás pattogós, lendületes elvárásainak, hiszen másképp mozog egy 40-50 kilós test, és megint másképp egy 25-25 kilós. Olyan ez, mintha egy súlylökőtől várnánk, hogy kispályás teremlabdarúgó-tornán remekeljen... Sokan ezért hajlamosak leírni, munkára alkalmatlannak nevezni a fajtát, holott teljesen másról van szó, és ez leginkább az orosz-fekete terrier eredeti profiljában, az őrző-védő ágazatban csúcsosodik ki.

Ez a fajta nem sportkutyának készült. Rövid idő alatt, célirányosan hegyezték ki szolgálati munkára alkalmas, magyarán éles helyzetben teljesítő kutyává. Itt kontrollálható, de olykor mégis igen markánsan megnyilvánuló agresszivitásra és erőteljes védelmi reakciókra van szükség a kutya részéről, szemben a sportkutyák csökkentett agressziószintű, és inkább „zsákmányos”, játékosan felépített munkájával. Csak az ilyen „éles” kutyák jelentettek biztosítékot gazdjuk számára. Ez a mai napig jellemző az orosz terrierre: komolyan veszi a feladatát, becsapni pedig nemigen lehet. Persze gazdája kedvéért hajlandó eljátszani, hogy jól megfogja a „gonosz csibész bácsit”, de közben valósággal röhög sűrű tincsei alól, egyszerűen nem veszi komolyan az egészet. Ez esetben a végeredmény jókedélyű, de pontatlan munka, melyet versenyeken nem igazán díjaznak.

A másik véglet sokkal veszélyesebb. Amennyiben sikerül elérni, hogy az orosz fekete terrier felvegye a kesztyűt, és komolyan vegye a situációt, akkor abban nem lesz sok köszönet. Ha ugyanis begorombul, akkor nagyon durva tud lenni, márpedig ha elhitetik vele, hogy imádott gazdáját